

OŠ Rodica pod Rodico ☺

CŠOD Bohinj, 29.3. – 2.4. 2010

PONEDELJEK

Prišel je težko pričakovani dan odhoda v šolo v naravi, in 7. Cse je v spremstvu učiteljice Mačkove in pomožnega spremljevalca, študenta Nika, odpravil z avtobusom v Bohinj.

Žal z nami ni bilo Lare, ki je zbolela, in upali smo, da se nam čim prej pridruži.

Zaradi avtoceste je bila vožnja kar prekratka in ni ti filma ni bilo treba zavrteti ;), pred dom smo prispeli že nekaj čez deseto uro, čeprav so nas pričakovali šele ob enajstih. Kljub temu nam ni bilo treba čepeti na hladnem gorenjskem zračku, kar kmalu smo lahko vs topili in odložili težke kovčke, ki so se na srečo dali premikati po kolesih. Preobuli smo se v copate. Gospod Dušan, pedagoški vodja doma, nam je v jedilnici predstavil življenje in pravila v domu, in le nekaj kasneje smo se že razpršili po sobah. Nekateri so se takoj lotili prelaganja oblačil v omare, in kovčki so ponekod dajali vtis, kot da bodo na poti najmanj tri tedne ;). Seveda pa je, če imaš možnost, vedno bolje vzeti nekaj za rezervo, obeti pa so bili tako deževni, da smo vsi vzeli s seboj mnogo oblačil.

Drugi so sobo najprej opremili z dišavami iz pršilnikov, kar je delovalo v tako svežem bohinjskem ozračju zelo moteče, zato je bilo potrebno temeljito prezračevanje. Vsi pa so zelo prizadevno pripravili svoje postelje, nobeden ni pozabil prinesiti posteljnine, le nekomu so doma med pakiranjem ušli copati, na srečo pa so v domu imeli rezervne.

Medtem so prispeli tudi učenci iz Črenšovcev z učiteljema Dragom in Zvonkom, kasneje pa smo izvedeli, da so imeli za seboj več kot pet ur vožnje, najprej z vlakom do Ormoža, nato prestopanje na avtobus za radi del na progi, pa spet na vlak, in iz Lesca do Bohinja ponovno na avtobus. Povratna karta za učenca za vlak iz Ormoža do Lesca na mrečstane samo 13 evrov, avtobus od Lesca do Bohinja pa kar 10 evrov.

Vsaka miza v jedilnici ima za vsak dan posebej dežurnega učenca, ki pripravi krožnike, pribor in servietko. Tisti učenci, ki kosila kar niso mogli pričakati, so se do kosila že podprli z zalogami iz prtljage. Kar kmalu so tudi spraševali, kje se nahaja kakšna mini trgovina, v kateri se da obnoviti sladke dodatne obroke. Na veliko veselje učiteljice trgovinice ni bilo na vidiku. ☺

Kosilo je bilo sestavljeno iz cvetačne juhe, svinjske pečenke, pire krompirja in zeljne solate ter soka in na koncu po želji še iz pomaranč in jabolk.

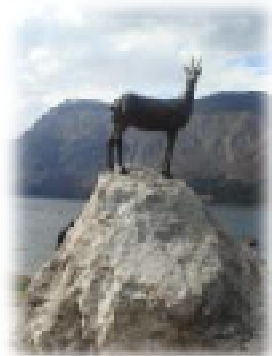
Dežurni učenci so poskrbeli tudi za odnašanje umazanega posodja in pribora z miz, in ker je bilo energije v telesu kar naenkrat preveč, se je večini prilegla igra z nogometno žogo, ki bi jo zato lahko opisali kot nogšarko. ☺

Ob 15. uri se je začel program, v katerem smo si ogledali značilnosti Bohinja. Do Ribčevega Laza smo se sprehodili, nato pa je učitelj Boštjan razdelil lističe, na katerih so bile zapisane glavne značilnosti Bohinja. Vsak učenec je moral predstaviti eno od značilnosti. Najprej smo se pomudili pod Skalco in izvedeli, da je 45-metrski balvan pred davnimi časi prinesel drseč ledenik in ga zaradi prevelike otoplitve, s tem pa zmeščanja ledu, odložil na tem mestu. Danes balvan služi kot plezališče za športne plezalce, z različno

težkimi smerni. Žal smo za plezanje prišli 14 dni prezgodaj, saj se je sneg ravno dobro stalil, in tako plezanje za nas še ni bilo vamo. V skalo so pred mnogimi leti izkopal tudi luknjo, v kateri je zelo nizka temperatura, zato so jo uporabljali kot ledenico (led se je v njej ohranil od pomladi do jeseni). V moderni dobi hladilnikov in zamrzovalnikov pa jo podjetje za predelavo bioloških odpadkov uporablja za skladiščenje le-teh. Na to smo se ustavili pod bronastim zlatorogom, katerega legendo so zaradi zapisovanja spremenili v pravljico – ker se legende prenašajo z ustnim izročilom iz roda v rod, in jim je s tem dopuščeno spreminjanje, ki so ga z zapisom izkoreninili, je legenda postala pravljica. ☺

Ledeniško Bohinjsko jezero ima značilno malo plitke obale, ki se je ustvarila zaradi nanosov odkrušenih kamnin z gora, in zato po nekaj metrih globina takoj strmo naraste. Nato smo se razgledali še naokoli, spoznali najpomembnejše gore okoli jezera, spodnje bohinjske gore, Vogel, Komarčo, planino Vogar, s katere vzletajo padalci in zmajarji.

Ustavili smo se še pri kipu štirih srčnih mož, prvopristopnikov na Triglav, ki so danes leta 1778 v za današnje razmere neverjetni opravi prvi osvojili najvišjo goro naše sedanje domovine. Žal se podatki na kipu in na spremni tabli ne ujemajo – na kipu je pravičen datum 26.8., na spremni tabli pa 25.8.

Na turistični tabli Bohinja smo videli tudi, da se Bohinjska dolina deli na zgornjo in spodnjo, zgornja sega od hotela Zlatorog vse do Stare Fužine, Studorja in še naprej, Spodnja pa po dolini Save Bohinjske do Soteske. Na tej karti pa smo odkrili tudi Rodico, ki jo na gorenjskem poznajo kot 1966 m visoko goro (in zaradi nje tudi tak naslov). Hoteli v Bohinju so precej veliki in izstopajo iz pokrajine.

Po tako zanimivi predstavitvi kraja smo se počasi odpravili nazaj proti domu, vmes pa smo se slikali še na maketi Triglava. Tako da v šali lahko porečemo, da smo bili na Triglavu, čeprav zaposleni v domu pripovedujejo o pešanju mladostniških moč. Če so včasih z lahkoto peljali osnovnošolce na planino Vogar in oddelke športnih gimnazij v enem dnevu do Triglavskega jezera in nazaj, žal to ni več izvedljivo – kondicijska (ne)pripravljenost otrok tega žal ne dopušča več, pa tudi oprema za pohod je včasih sestavljena iz čevljev in nepriemnih mestnih oblačil. Tudi naši otroci so tamali že pri malo daljši hoji po ravnem, kako hudo bi šele bilo, če bi bilo treba zagristi v hrib. ☺

Utrujenost je v domu hitro splahnela, vendar do nogometa ni bilo nikomur več – zanj so se ogreli le redki otroci iz Črenšovcev – večinoma so otroci malo poležavali po sobah in se na trenutke zelo glasno pogovarjali, nekatere skupinice so se že razbile, posameznice so se skregale med seboj, ...

Končno je napočil čas večerje, tokrat je bila na jedilniku rižota s solato. Učenci so rižoto kar pridno jedli, solate pa se je le redko kdo dotaknil ... ☺

Da se je hrana lahko malo posedla, smo imeli še pol ure časa, na to je prišel 'sobni inšpektor', učitelj Matjaž, in vse sobe so dobile vse točke za urejenost. ☺

Zadnji del prvega dneva, uradno imenovani spoznavni večer, neuradno pa cirkus, je potekal v eni od učilnic, v kateri smo naredili velik krog za učence obeh šol. Najprej so sledila navodila za spanje in jutranje delo, nato pa smo izvedli eno spoznavno igrico, imenovano: ali imaš rada svoja soseda. Dekle je moralo vprašati fanta, fant pa dekle, seveda lahko tudi z druge šole. Če je bil odgovor da, sta se morala soseda zamenjati, medtem pa je spraševalec poskušal zasesti eno od prostih mest. Če pa je bil odgovor negativen, je sledilo še vprašanje: katere pa potem maraš? In odgovor se je na primer glasil: vse, ki imajo modre hlače. In vse osebe s to lastnostjo so morale zamenjati svoje mesto. Tako so se učenci obeh šol malo premešali, čeprav je bilo čuti ti nekaj nelagodja.

Po tem ogrevanju je bilo na vrsti čaranje za lepo torkovo vreme, in javila sta se dva fanta z vsake šole. Nato so se morali naučiti težko besedilo ;) in ga ponoviti po navodilu dirigenta. Kmalu smo v publiko začutili smejalne vibracije, in upali smo, da nam je vremenska čarovnija uspela. ☺

Nato je učitelj Matjaž izvedel nekaj zanimivih cirkuških trikov in spretnosti z žogicami, kiji, obroč, krožniki, cirkuškim kolesom in zapleteni mavricama, na hitro pokazal, kako se posameznih spretnosti učimo, nato pa so vsi učenci lahko preizkušali svoje veščine. Nekateri so se odločili, da jih do četrtkovega večera izpili jo in predstavijo na zaključni prireditvi.

Kar prehitro je ura odbila devet in treba se je bilo pripraviti na spanje. Med umivanjem, pogovori, smejanjem in načrti za jutrišnji dan je ubornih šes tdeset minut prehitro preteklo. Ko smo pobrali telefone in jih spravili na vama v učteljično sobo, pogasili luči in zahtevali tišino v sobah, je slednja za vladala v pičlih desetih minutah, v nekaterih sobah pa se je po kasnejšem priznanju otrok tihi pogovor razvlekel tudi do polnoč.

TOREK

Torkovo jutro se je pričelo ob sedmih z učteljičnim bujenjem po sobah. Le nekaj posameznikov je bilo že budnih, ostali so trdno spali. Najbrž je levji delež te nočne pridnosti pripisati preta vitvi ure na poletni čas, ki se je zgodila prav v nedeljo pred našim odhodom 😊, zagotovo pa tudi ponočevanju.

Ponoč je deževalo, zjutraj pa so ptički neumomo prepevali, in eden od komentarjev je bil, da so se kregali, čigavo je katero drevo. 😊 Sledilo je hitro napravljanje, in na to jutranja telovadba v garde robi.

Po zajtrku, sestavljenem iz marmelade in masla na kruhu ter čaja ali kava v skodelici smo se z učteljem Boštjanom odpravili na sprehod do Planšarskega muzeja v Stari Fužini.

Polovica poti nam je bila znana že od prejšnjega dne, oblačno nebo pa nam je narokovalo deževno opremo. Na srečo smo dežnike odpirali le občasno. Pot nas je vodila ob asfaltirani cesti in po malih vaških kolovozih. Pred muzejem smo pomalicali tudi obrok, ki smo ga dobili s seboj iz doma. Okoli nas se je sukala prijazna mucka z dolgimi belimi brki, ki se je pustila božati samo obe ma Meta ma 😊, pogledat pa nas je prišel tudi vaški pes, za katerega pa makovke niso bile preveč vabljuje.

V muzeju je bila včasih sirarna, vsi razstavljeni predmeti so originalni. V njem so učenci dobili navodila za delo, vsak je dobil svoj delovni list, na katerem je dobil nekaj osnovnih informacij o določeni temi ali predmetu iz muzejske zbirke, ostale podatke pa je moral poiskati na panojih muzeja ali pri učiteljih. Muzej je v predsezoni slabše obiskan, kar je bila za nas prednost, saj smo lahko nemoteno raziskovali, v glavni sezoni pa se v njem tre turistov. Vsak delovni list je vseboval 5 vprašanj o predelani snovi, ki so jih učenci na koncu posamično v obliki kratkih poročil predstavili sošolcem. Tako smo vsi izvedeli mnogo zanimivega. 😊

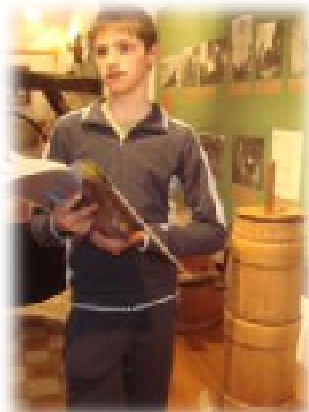
Izvedeli smo, na primer, da planšarjem v tem koncu Slovenije rečejo majerji in majerce, da je v vsakem planšarskem stanu, pokrite s skodlami, stanoval en majer, ki je kuhal na odprtem ognjišču, nad katerim je kotliček upravljal s 'diganom', to je z lesenim vrtilom, ki je ime dobil zaradi svoje prepojenosti z dimom in sajami. Stan je imel mlečnico, posebno ločeno kamrico, v kateri so hranili živila, da so bila za varovana pred prahom in dimom, saj so bile higienske razmere v planinah vse prej kot vzorne. Postelja je bila majhna in neudobna, nastlana s slamo, v njej so morali spati zvit kot medvedki, zato je dobila ime medvedjek 😊. Nad posteljo so skladiščili drva. Planšarski stan je imel majhna vrata, ki so mu zagotavljala dobro trdnost tudi pod debelo snežno odejo. Ker niso imela ključavnice niti kljuke, so jih odpirali kar skozi majhno lino v bližini vrat. Stan je bil skromno okrašen, pomagali so si kar z reklamami, saj so bile slike predrage in s tem nedostopne. Kovinske reklame so zdržale zelo dolgo. Vsi so se poznali med seboj, in kraja je bila eden od smrtnih grehov, za to se globoko verni, preprosti in garaški majerji niso ubadali s problemi tavin. Vsak tati bi bil namreč takoj pregnan v dolino.

Majerji so mleko predelovali, saj bi se drugače pokvarilo. Izdelovali so maslo, ki so ga uspešno prodajali v Trst, kasneje pa so se naučili tudi izdelovanja sira. Najbolj poznani vrstista bohinjski ementalec in mohant, ki baje zaudarja po preznojenih nogavicah 😊. Znanje o sirarstvu jim je priskrbel župnik Janez Mesar, ki je pripeljal strokovnjake iz Švice. Za proizvodnjo sira so potrebovali velike kotle, v katerih so mleko segreli, mu dodali sirilo (encim iz posušenih in zmlelih telečjih želodčkov), sesirjeno mleko pa so razrezali s sabljo, premešali s trnač in harfo. Maso so zajeli v prtinjo s pomočjo škripca prepeljali v prešo, ki je iz mase v dobre pol ure odcedila sirotko in omogočila, da je mehka sirna gmota dobila obliko modela. Sirotka, ki je pri stiskanju odtekla, je bila zelo hranilna tekočina, in porabili so jo vsaj za prehrano živine. Sirne hlebce so nato dali nasolit v slanico, nato pa so v skladišču zoreli 2 do 3 mesece. Učitelj Boštjan je nekaterim otrokom povedal kakšno 'zabeljeno', in otroci seveda niso posumili, da jih je speljal na led. Ena takih 'rač' je bila, da

so luknje vsi re vrtali s posebnim nožem, pri pomoček pa je v resnici služil za preverjanje zrelosti sira, podobno kot to delajo pri pršutu.

Smetano so pred izdelavo sira lahko posneli, jo dali v pinjo in iz nje dobili maslo, ki so ga shranili v lični h lesenih posodah z vzorčastimi stenami in vzorčkom na dnu. Sire so s planine na trg nosili v krošnjah, s katerimi pa so prenašali tudi prešito odejo in nekaj posodja tersvitek za prenašanje tovora na glavi.

Staneve so označevali s posebnimi hišnimi znamenji, ki so na začetku predstavljala hišnega gospodarja, in četudi je hiša prišla v nove roke, se znamenja niso menjala. Prva znamenja so bila preprosta, kasnejši majerji iz novozgrajenih stanov pa so si morali izmisljati vedno bolj zapletene vzorce, ki so jih vrezovali tudi v svoje posodje in delovne pripomočke.

Nekaj imen opreme, ki so jo otroci tudi predstavili: trinožnik, motika, model za sir, posebna oblačila in cikle, zvonec, kmečka skrinja, enonožni stol in krplje.

Iz muzeja smo odšli polni novih znanj in spoznanj o zares skromnem in težkem življenju na planinah, danes pa večina stanov propada, nekateri pa so dobili novo vlogo v turistični ponudbi Bohinja.

Prijetno utrujeni smo se po povratku šli še zgodovinsko štafeto, učenci pa so bili razdeljeni v dve skupini. Ker je bilo vreme deževno, smo jo izvedli kar v domu, uporabili smo nadsdropja. Start je bil v pritličju, v prvem nadsdropju so učenci pri obeh učiteljih odgovarjali na vprašanja, kazenski krog za nepravilen odgovor pa se je obmil v drugem nadsdropju. Zmagala je skupina, katere člani so dvakrat v najkrajšem času pretekli 'progo', kar pomeni, da so na čim več vprašanj odgovorili pravilno. To je bila skupina B.

Sledil je kratek počitek in že so morali dežumi pripraviti mize za kosilo. Jedli smo špinačo, pire krompir, kuhano govedino in pečivo ter sok. Po napolniti želodčkov smo odšli na počitek, igranje igrice, ...

Popoldanski del programa je obsegal pridobivanje znanja o orientaciji. Pod vodstvom učiteljice Tine smo se naučili določiti a zimutin poiskati orientir (trdno točko v zeleni smeri) ter delati metrske korake za vsaj približno na tančno merjenje razdalje. Znanje bodo učenci uporabili v četrtkovi tekmi v orientaciji. Preizkus je potekal tudi zunaj, v mokri, deževni pokrajini pred domom. V Bohinju ima dež res mlade. ☺

Prosti čas je zahteval nekaj pomirjevanja razigranosti, glasovne sposobnosti in kapacitete nekaterih otrok so neverjetne ☺. Da bi čas hitreje minil, smo se zamotili z različnimi kratkočasnimi igricami in pogovori.

Večerjali smo čudovit carski praženec, žal pa se otroci večinoma niso strinjali z okusnostjo kompota, za to pa si ga je učiteljica lahko privoščila tri skodelice. ☺

Večerna aktivnost je otroke spravila v slabo voljo, saj je bil napovedan nočni pohod, pa se je na njihovo srečo ulilo, za to smo se zbrali v eni od učilnic. Posedli smo se po tleh, po navodilih učiteljice Mojce smo se razdelili v trojke, vsaka je dobila eno kartico in se najprej zelo zbrano posvetili tomboli. Ta je imela tri 'runde', v prvi je zmagala trojka, ki je imela polno eno kartico, v drugi tista, ki je imela dve polni kartici, tretji krog pa je bil izredno hiter in komaj smo lahko sproti prekrivali številke.

Naslednja igra je bila spoznavna, postavljeni v krog smo povedali svoja imena, potem pa smo se morali brez besed razporediti od a do ž. Seveda je bilo to skoraj neizvedljivo, saj se s skupino iz Črenšovcev ne

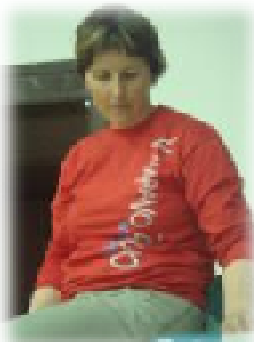
poznamo, za to smo malo goljufali in se pogovarjali. Na to pa smo se morali razporediti še po velikosti noge. Obe igrici sta nas dodobra premešali in nas nevsiljivo prisilili, da se malo bolje spoznamo. ☺

Časa je bilo še dovolj, zato smo izvedli še kavojsko bojvanje, kjer smo preizkusili svoje reflekse, učiteljica je pokazala na nekoga in ta je moral čim prej počepniti, njegova soseda pa sta se morala na glas 'ustreliti'. Izpadel je počasnejši/tišji strelec ali pa oseba, ki ni počepnila.

Na koncu sta ostala le dva, rodiško dekle in prekmurski fant, ki sta se dvojevala z odštevanjem korakov, in zmagala je naša Lea.

V predzadnji igri smo prodajali kamelo. Izbrane so bile tri žrtve, ki so morale iz učilnice, iz odeje in dveh deklet pa smo naredili kamelo. Učiteljica Mojca je bila prodajalka kamel, prva žrtev pa naša učenka.

Učiteljica-prodajalka je naštevala prednosti kamele, in prikazala, kaj kamela zna. Eden od trikov je bil tudi, da ta kamela ne pohodi ležčega človeka. In ko je nič hudega sluteča žrtev ležala pod kamelo, jo je ta 'polulala' z vodo iz skrite plastenke. Enak trik so izvedli še s fantom Ni nom iz prekmurske šole, ki je bil vseh mnogim našim dekletom, njihova dekleta pa so se ogrevala za našega Žana. ♥

Zadnja igrica pa je bila vožnja s kočjo. Učenci so predstavljali 3 pare konj, kočjaža, kralja, kraljico in 5 koles, in ko je učiteljica Mojca brala zgodbo, in omenjala posamezne sodelujoče, so omenjeni morali vstati in zaokrožiti okoli stola. Okoli njih pa so sedeli nadzorniki, ki so štel njihove napake (če je otrok pozabil zaokrožiti ali pa je bil prepočasen). Igrico smo na to ponovili še z zamenjavo vlog – nadzorniki so bili sodelujoči na kočji in obratno.

Igrica se je končala, in treba se je bilo pripraviti na spanje. Učenke so si zaželele pravljico, vendar so zaradi prevelikega rovarjenja pred spanjem ta privilegij izgubile. Noč je minila mimo.

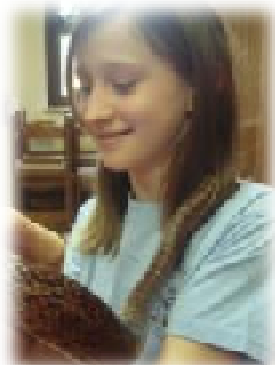
SREDA

Zjutraj je bilo težko vstati. Jutranja telovadba vsem ni šla preveč od rok in nog, ocenjevane sobe so bile posprajane, nato pa so 4 učenke ostale v domu z učiteljico (ker so morale kasneje na matematično tekmovanje), ostali pa so se odpravili na raziskovanje Triglavskega narodnega parka, žal spet v dežju. Za to so morali do Hudičevega mostu peš, v suhem vremenu pa bi del poti lahko opravili kanujem. Na zajso prišli ožuljeni, premrženi in zdelani od neverjetno doooooolgega pohoda, pa še videli so tekmovalke, ki jim ni bilo treba iti, čeprav bi očitno lahko šle z njimi, ...

Prekmurski učitelj Zdenko je nato 4 naše učenke in 2 svoji pospremil na matematično tekmovanje Kenguru, ki se je odvijalo na OŠ Gorje.

Na srečo se otroške moči zelo hitro obnovijo, v eni uri so bili pohodniki kot novi, posebno še, ko so se srečali s kačo, ameriškim gožem, ki ga je predstavila učiteljica Marija. Prijetno je bilo videti, da so nekateri otroci, ki so sprva kazali zelo prestrašen ali drugače odklonilen odnos do tega bitja, na koncu kačo pobožali ali jo celo dali za vrat.

Kosilo je bilo za radi preizkušanja goža za vratom, božanja in preučevanja skakačev, ki so gožem za 14-dnevni obrok, lahko pričakati. Jedli smo puranje zrezke v omaki, široke rezance, solato in orehovo rulado s kisló smetano.

Po kosilu smo geografske in zgodovinske značilnosti Bohinja spoznavali kar v učilnici, kjer nam je učitelj Boštjan pripravil nekaj zanimivih igric – sprehod po bohinjski dolini kot človek, ne jezi se, časovni trak bohinjske zgodovine smo prehodili kar sami, in to od leta 600 pr.n.š. do danes, za konec pa so pari, dobljeni z žrebanjem, iskali še pravilne odgovore na zastavljena vprašanja. Učenci so bili zadovoljni, ker se ni bilo treba sprehajati po dežju. ☺

Nekateri so se v prostem času zelo ogreli za igrico ime-priimek, ki ji Prekmurci pravijo DMV (država-mestov-as), in za zelo prijetno igrico jungle speed, pri kateri zmaguje tisti z dobrimi refleksi. Za radi zamaknjenosti v igro smo skoraj pozabili iti na večerjo, in zares škoda bi bilo ostati brez mlečnega riža s kakovom ☺.

Učitelj Boštjan je imel za večerno animacijo pripravljen kviz Slovenija v presežnikih, kjer so učenci, razdeljeni v 4 mešane skupine, odgovarjali na deset vprašanj. Z enakim številom točk za A in B skupino so morali njuni člani odgovoriti še na dodatno vprašanje: Kdo je najuspešnejši slovenski smučar vseh časov? To je bil seveda Bojan Križaj. Pravilno je odgovorila le skupina A in s tem zmagala.

Za zaključek smo se šli še tri igrice, prva je bila pipipi. Učitelj je pokazal, kako ob kazanju na prste svoje roke vedno prej reče pi. Nato so morali otroci natančno ponoviti, kar je pokazal. Nekaj poskusov je bilo neuspešnih, dokler Neža ni opazila, da učitelj ob koncu tudi prekriža nogi. Tako je bila skrivnost razkrita, potrebno je bilo za res pozorno opazovanje. ☺

Druga igrica se je imenovala policisti in piščalka. V njej so policisti prostovoljno morali posamezno ugotoviti, kdo v krogu skriva piščalko. Trik je bil v tem, da je imel učitelj piščalko pripeto na hrbtu, in nekdo iz kroga je na skrivaj zapiskal nanjo, da je zamotil iskalca. Učitelj se je najprej previdno obračal s hrbtom stran od iskalca, na koncu pa se je že kar predrzo obračal okoli njega, da bi mu s tem olajšal delo. Vsi trije iskalci-policisti so seveda uspešno našli piščalko. ☺

Zadnja igrica pa je bila psihiater in bolniki: učenka iz Prekmurja je bila psihiatrinja, ki je morala ugotoviti enako bolezen vseh šestih rodiških bolnic, kjer je vsaka odgovarjala na vprašanje prejšnje. Psihiatrinja je bila popolnoma zmedena ob zmedenih in nelogičnih odgovorih, za to je silno nevarno bolezen odkrila šele ob pomoči glavnega direktorja klinike, učitelja Boštjana. ☺

Družabni večer se je prehitro iztekkel, večerne priprave so potekale po ustaljenem redu, Monika pa je prinesla pokazati pravkar izpadli mlečni zob.

Ker pa je bil naslednji dan 1. april, so učenke opozorile učteljico, naj bo pripravljena na kakšno potega vščino. Učteljica je kot vedno shranila ugasnjene telefone v svoji sobi, in odpravili smo se spat.

ČETRTEK

Sredi noči je sledila prva od treh budnic, zaradi svoje glasnosti in presenečenja je popolnoma dosegla svoj namen, učteljico je vrgla iz spanja. V dobri uri sta sledili še dve bujenji, in učteljica se je za spanec trudila do jutra, saj ni vedela, koliko bujenj še sledi. Ker so jo učenci zbudili prej, se je odločila, da jih zbudi malo kasneje. Bili so ji hvaležni za daljši spanec, vendar pa niso imeli časa za pospravljanje sob.

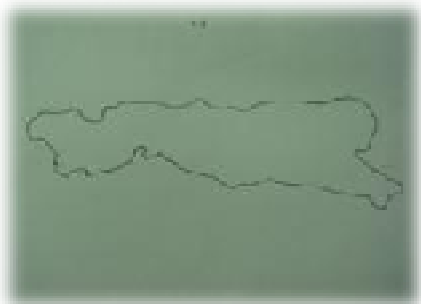
Zajtrkovali smo čokoladno lešnikov namaz in čaj. Ob devetih smo se zbrali v učilnici, kjer nam je učiteljica Marija povedala nekaj o Triglavskem narodnem parku in njegovi zgodovini, pa o tem, kako se obnašamo v varovanem območju. Učenci so se razdelili po skupinah, učitelj Matjaž pa je dal vsaki prazen list, na katerem je bil le obris Bohinjskega jezera. Ob veslanju po jezeru naj bi poiskali in si označili nekatera živiljenjska okolja, ki jih bodo učenci po vrnitvi na risali in opremili z legendo. Ta okolja so naravna, kot n. pr. jezero, gozd, skalovje, melišče, hudoumiška struga, potok in trstičje, pa tudi antropogena, umetna, kot so vas, pašnik in travnik.

Tako smo se iz učilnice preselili najprej v garderobo, nato v skladišče z rešilnimi jopiči in vesli, in končno ob obalo jezera, kjer smo v vodo prinesli dva velika kanuja.

Učitelj Matjaž je usmerjal vkrcavanje, ter pokazal, kako se pravilno drži veslo in kako se vesla najbolj učinkovito. Nato smo izpluli in si ogledali vsa omenjena okolja, in kot je kasneje povedal učitelj, je ta način za orientacijo otrok zelo učinkovit, ko se za vrtijo za 360 stopinj, za res vidi jo, kje so gore, kje skalovje, kje pašniki, ..., česar samo z brega z dvodimenzionalno razlago nikakor ni mogoče doseči.

Ustavili smo se ob izlivu reke Savice v jezero in pomalicali, in videli tudi dva ribiča, ki sta preizkušala svojo ribiško srečo z lovom z živo vabo, kakor nam je pojasnil učitelj Matjaž. Na poti nazaj smo opazili tudi trstičje, hudoumiških strug pa je bilo vse naokoli polno. Vožnja je prehitro minila, in po pospravljanju kanujev, rešilnih jopičev in vesel smo se spet znašli v učilnici. Otroci so na risali, kar so videli v naravi, in dodali tudi legende, iz katerih je bilo razvidno, kaj predstavlja kakršna barva.

Da bi se pred kosilom še prijetno sprostiti, smo se šli še igrice z rokami – vsak je prekril na mizi eno svojo roko s sosedovo, in igra teče tako, da morajo roke po vrsti udarjati po mizi, roka, ki se zmoti oziroma udari prenežno ali prepozno, izpade. Igrica se oteži z dvojnim udarcem, ki spremeni smer udarjanja. Najboljši trije so se za res močno koncentrirali, ostali pa smo navijali zanje. 😊

Tako smo pričakali kosilo, ki je bilo sestavljeno iz golaža, polente in solate, soka ter jabolčne pite. Mmmmmmm. 😊

Popoldanski program bi moral vsebovati zunanje tekmovanje iz orientacije, vendar se je zaradi muhastega vremena le-to spremenilo v notranje tekmovanje v lokostrelstvu. Odšli smo v klet, kjer je bilo že pripravljeno strelišče za tri. Učiteljica Tina je najprej predstavila pravila varnosti, nato pravila lokostrelstva, in na zadnje povedala še, kdaj in kako se uporablja bližnja plezalna stena. Najprej je vsakega posamezno popravljala v držbi telesa, loka, napenjanja tetive, nato pa se je pričel tekmovalni del, ki je sešteval točke treh serij. V vsaki seriji so bili trije poskusi, skupno torej devet. Najboljša strelka je bila mlajša Meta. ;)

Učenci so se med čakanjem na strelski nastop lahko kratkočasili na plezalni steni v drugem koncu strelišča, in nekateri so morali po oprimkih stopati samo v nogavicah, saj navadni natikači za take vragolije niso primerni.

Takoj po zaključku lokostrelstva pa nas je zapustila Špela, ki je imela s mučarske obveznosti.

Športno udeleževanje nas je zlakotnilo, v jedilnici so nas čakali makaronovo meso, solata in sok, po želji pa tudi sadje.

Zadnji večer je bil namenjen predstavitvi otrok, nekateri so se organizirali po sobah, drugi drugače. Prvi so nastopili Prekmurci. Za 'šolskimi' klopki se je znašla skupina, ki je odigrala nekaj skečev iz šolskega življenja, prvega pri zelo strogi in glasni učiteljici, drugega pri povsem popustljivi učiteljici. Učenec 'na tapeti' pa je bil kar učitelj Drago.

Igrica, ki je sledila, je imela moker rezultat. Nekdo je moral sedeti na tla z razširjenimi nogami, vmes so na tla nalili vodo. Z vilicami je moral ta učenec braniti jezero pred brisačo, ki je hotela pobrisati njegovo jezero. In ker je bil učenec tako zave rovan v branjenje, ga je 'brisačarka' na hitro potegnila za nogi in pristal je v svojem jezercu 😊 Ena od 'plavalk' je bila tudi naša Lara.

Sledilo je vedeževanje: en krožniček so od spodaj počmili s sajami goreče sveče in ugasnili luč.

'Vedeževalka' je povabila osebo, naj sede in ponavlja za njo vse, kar bo naradila, da s tem odžene ta zle duhove. Seveda vedeževalkin krožniček ni bil umazan, in njen obraz zato na koncu vedeževanja lepo čist, nasproti nje pa je sedela sajasto pomazana, a varna pred zlimi duhovi, njena 'žrtev'.

Naslednje točke so pripravili rodiški: najprej je učiteljica zapela prvo kitičo Mojžane pesmi 🎵, za njo pa so nastopila dekleta, ki so na melodijo mokrih rač odplesala svojo priredbo. 🎵

Matej je prikazal svoje spretnosti pri delu z diablom, pripomočkom, ki je bil lani velik hit, letos pa že tone v pozabo. 😊

Na to so pripeljali še eno vedeževalko, ki je znala povedati, na katerem stolu je prej nekdo sedel, ne da bi ona to videla. Videti je bilo res zanimivo, in gledalci so morali ugotoviti, kako je to izvedla. Izkazalo se je, da tisti, ki vedeževalko pokliče, pove rešitev s številom besed: če je oseba sedela na prvem stolu, pokličeš vedeževalko z eno besedo, npr. Maša! Če je sedela na drugem stolu, pa npr. Maša, pridi! In seveda za tretji stol npr. Maša, lahko prideš! Še dobro, da so bili samo trije stoli. ;)

Na to sta morala dva prostovoljca stati na eni nogi na zelo majhnem papirju, in medtem ko sta se trudila izpolniti nalogo, kar pa jima seveda nikakor ni uspelo, čeprav sta se zelo trudila, sta si dve dekleti zapisovali njune besede. Na koncu sta omenili, da bo prebrano besedilo predstavljal pogovor med fantom in dekletom na prvem zmenku, in slišati je bilo res smešno.

Proti koncu programa je sledila točka oblikovanja kipa ljubezni, za kar pa so bili fantje iz Prekmurja mnogo preveč sramežljivi, nato so se šli igrice ubogi muc, kjer so sedeli v krogu, nekdo je bil muc, ki se je dobrikal sedežem v krogu, in kdor se je mucu zasmel, medtem ko mu je rekel ubogi muc, je za menjal vlogo z njim. Na to so morali učenci razrešiti angleško uganko o konju Fridayu, ki prevedena v slovenščino izgubi pomen, in čisto na koncu še malo pantomime.

Program, ki so ga pripravili učenci, se je iztekel malo pred 21. uro, nato je sledila še zadnja priprava na spanje. Učenci so želeli zadnjo noč podaljšati bedenje, vendar učiteljica ni dovolila prehajanja iz sobe v sobo, ki so ga učence želele izvesti, zato je okoli 23. ure potihnilo govorjenje tudi po najbolj 'vztrajnih sobah'.

PETEK

Za dnji dan smo se prebudili v zasneženo jutro, kar je dalo pokrajini dodaten romantični pridih, in izpolnilo božični obet: zelen božič – bela velika noč. Seveda pa vseeno težko pričakujemo prihod prave pomladi. ☺

Otroci, ki še niso spakirali kovčkov, so to storili pred zajtrkom.

Po zajtrku, sestavljenem iz masla, medu in čaja, smo se odpravili v učilnico, kjer so bili pripravljene mikroskopi in kjer smo izvedeli, da bomo raziskovali življenje v potoku in jezeru. Razdelili smo se na dve skupini.

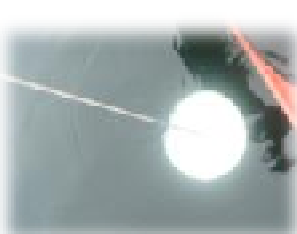
Ena je odšla z učiteljico Marijo po dobro znani poti k potoku Močlec, ki se nahaja približno na polovici poti med domom in Skalco. Tam smo raziskovali temperaturo vode in zraka, pH vode, hitrost vodnega toka, vsebnost nitratov in fosfatov ter trdoto vode. Nabrali pa smo tudi živa bitja, tako da smo v mrežico nalovili vse, kar je prišlo izpod premaknjenih kamnov. Vsebino mrežice pa smo stresli v posodo z vodo.

Ugotovili smo, da je voda toplejša od zraka, da je čista in skoraj neonesnažena, in da je zelo trda, saj je v njej veliko jezerske krede. Vzorec z živalmi in vse pripomočke smo pustili kar pri potoku, saj jih ne bi mogli nesti na kanu.

Druga skupina je šla s kanujem po jezeru, in ko smo prispeli do obale, so ravno prihajali k bregu. Učenci so si izmenjali rešilne jopiče, učiteljica, ki je tudi želela z njimi, pa je morala še v dom po jopič. Učenci z učiteljico Tino so jo nato pobrali in se odpeljali stran od obale, saj smo hoteli izmeriti čistost jezerske vode. To smo storili s Secchijevo ploščo, ki smo jo spustili v vodo in gledali metrske oznake na vrvi. Voda je precej čista, saj smo tonečo ploščo videli do globine 10 metrov.

Nato pa smo s posebno mrežico nalovili še jezerski plankton in ga shranili v posodici za kasneje.

Premraženi smo pospravili čoln, v domu pa smo se okrepčali z malico, ki nam je dala novih moč za drugi del našega raziskovanja. V učilnici smo prelili nekaj vode z nabrano vsebino v kadičke, nato pa s čopičem nežno pobrali organizme in jih z nekaj vode preložili v petrijevke. Ogedali smo si jih pod lupami in jih poskusili narisati. Ker smo našli veliko ličink vrbnic in mladoletnic, smo ugotovili, da je voda v potoku čista,

od vodnega planktona pa s mo našli le živalskega : vodne bolhe z jajčci in rakca enooka . Po končanem raziskovanju s mo živalce vrnili nazaj vodo .

Za konec pa smo se šli še igri co prehranjevanja . Učenci so dobili listke z imeni rastlin in živali , na katerih je bilo napisano , kaj jedo in komu so plen . Vsak je dobil tudi tri samolepilne listke , ki so predstavljali 3 življenja . Na to so se morali izogibati plenilcem , ki so jih lovili , in sami ujeti nekaj zase . Po končanem lovu pa so sestavili še nekaj prehranjevalnih verig v jezeru ali ob njem .

Pred kosilom je bil čas za zadnje pakiranje, prtljago smo odnesli v garderobo. Učenci so bili nemirni – kakor je bilo v šoli v naravi veselo, tako je tudi naraščal nemir zaradi ločitve od novih prijateljev in zaradi bližnjega srečanja z domačimi.

Zadnji obrok v domu Bohinj je bil sestavljen iz korenčkove juhe z zdrobom, dunajsko pečena osliča in krompirjeve solate ter soka.

Po kosilu se je osebje doma poslovilo od nas, mi smo se poslovili od njih in se zahvalili za prijetno in za nami vo potdnevno dogodivščino.

Naš avtobus je prispel nekaj pred 14. uro, in po slovesu od prekmurskih znancev smo se odpravili domov, naše sestanovalce pa je čakala še dolga vožnja domov, kamor so prispeli šele okoli 21. ure.

Pred šolo so nas čakali starši, ki so z otroki zelo hitro odhiteli v svoj vsakdan. Vsak na svojo stran, a vendar bogatejši za novo izkušnjo v samostojnosti, druženju, premaganju vsakdanjih ovir na poti in reševanju sporov.

Hvala pedagoškemu in nepedagoškemu osebju doma za prijetno bivanje, okusno hrano, vse znanje, ki smo ga odnesli o Bohinju, za dobro organizacijo in prilagodljivost, ter za zelo zabavne večerne aktivnosti.

Za pisala spremljevalka
Meta Maček, prof. go-bi